

Sygn. akt III CSK 224/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa K. T.

przeciwko U.S. i R. S. o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,

oraz z powództwa wzajemnego U. S. i R. S.

przeciwko K. T.

o ustalenie nieważności umów ewentualnie o uzgodnienie treści ksiąg wieczystych

z rzeczywistym stanem prawnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 13 marca 2015 r.,

skargi kasacyjnej U. S. i R. S.

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 23 grudnia 2013 r.,

oddala skargę kasacyjną i zasądza od pozwanych, powodów wzajemnych kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Powódka (pозwana wzajemna) K. T. domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego - aktu notarialnego z dnia 18 grudnia 1999 r. rep. A nr [...] sporządzonego przed notariuszem J. D. Jako pozwanych w sprawie wskazała U. S. i R. S.

Powódka zarzuciła, że roszczenie, mające być przedmiotem egzekucji nie istnieje. Rzeczywistą wolą umawiających się stron było przeniesienia na rzecz powódki własności nieruchomości w zamian za przejęcie przez nią spłaty kredytów. Oświadczenia woli w przedmiocie ceny zostały złożone w warunkach pozorności. Okoliczność tę uwiarygodnia fakt, że pozwani przez siedem lat zwlekali z wyegzekwowaniem roszczenia o zapłatę ceny.

Pozwani U. S. i R. S. wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz wytoczyli przeciwko K. T. pozew wzajemny. Pozwani - powodowie wzajemni domagali się m.in.: 1) stwierdzenia nieważności umowy sprzedaży z dnia 18 grudnia 1999 r. zawartej między U. S. i R. S. a K. S. (obecnie T.), 2) stwierdzenie nieważności umowy darowizny z dnia 18 grudnia 1999 r. zawartej między U. S. i R. S. a K. S. (obecnie T.), 3) stwierdzenie nieważności umowy sprzedaży z dnia 10 lutego 2000 r. zawartej między U. S. i R. S. a K. S. (obecnie T.).

Wyrokiem z dnia 27 marca 2013 r. Sąd Okręgowy w K.: 1/ pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy - akt notarialny z dnia 18 grudnia 1999 r. Rep. A Nr [...], któremu nadano klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w K. z dnia 27 grudnia 2007 r., 2/ ustalił, że umowa sprzedaży z dnia 18 grudnia 1999 r., Rep. A Nr [...] jest nieważna, 3/ ustalił, że umowa sprzedaży z dnia 10 lutego 2000 r., Rep. A Nr 1 [...] jest nieważna, 4/ oddalił powództwo w zakresie dotyczącym ustalenia nieważności umowy darowizny z dnia 18 grudnia 1999 r., Rep. A Nr [...]. Orzeczenie to zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i ocenach prawnych.

Pozwani (powodowie wzajemni) R. S. i U. S. mają trzy córki: J. S., K. S. (obecnie T.) i A. S. W grudniu 1999 roku R. S. zwołał zebranie członków rodziny. Uczestniczyli w nim: R. S., U. S. i pełnoletnie wówczas córki: J. S. i K. T. A. S. była wtedy małoletnia. R. S. oświadczył, że majątek rodzinny jest coraz bardziej

zagrożony, że pojawiają się długi w coraz większej liczbie i są wszczynane egzekucje komornicze oraz że sposobem na uratowanie majątku byłoby to, aby jedna osoba z rodziny ten majątek fikcyjnie przejęła. Osobą fikcyjnie przejmującą miała być K. T. Fikcyjność miała polegać na tym, że K. T. miała swoim nazwiskiem firmować przedsiębiorstwo, a faktycznie nic się nie miało zmienić i przedsiębiorstwo miał dalej prowadzić R. S. Celem tych działań miało być uchronienie przed wierzycielami R. S.

Zgodnie z dokonanymi ustaleniami pozwani (powodowie wzajemni U. S. i R. S. zawarli z K. T. następujące umowy. Umową notarialną z dnia 18 grudnia 1999 r. sprzedali pozwanej nieruchomości stanowiącą gospodarstwo rolne składające się z działek nr 652/1, 717/2 w R. - za cenę w kwocie 350 000 zł. Ponadto w tym akcie notarialnym zawarta została umowa, na podstawie której R. S. sprzedał K. S. (obecnie T.) gospodarstwo rolne składające się z działki nr 716/3 w R., działki nr 96/3 w P., prawa użytkowania wieczystego działek 667, 669, 698 w L., działek nr 20/2, 20/1 i 20/3 w C., działek nr 62/2 i 79 w S. - za cenę w kwocie 1 790 000 zł. W umowie tej kupująca zobowiązała się do przejęcia spłaty opisanych w umowie kredytów i oświadczyła, że po podpisaniu stosownej umowy z bankami w tej sprawie złoży oświadczenie, że przejmuje spłatę kredytów, za które będzie odpowiadała osobiście i wyrazi zgodę na dokonanie dodatkowych wpisów hipotecznych z tytułu przejętych kredytów na każde żądanie banku. K. S. ustanowiła na rzecz R. i U. S. dożywotnią i bezpłatną służebność mieszkania w całym budynku mieszkalnym w R. nr 350. Kupująca poddała się także w tym akcie notarialnym obowiązki zapłaty ceny ustalonej na 2 140 000 zł. Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2007 r. Sąd Rejonowy nadał aktowi notarialnemu klauzulę wykonalności co do kwoty ustalonej w akcie notarialnym ceny sprzedaży, a komornik na wniosek pozwanych (powodów wzajemnych) wszczął postępowanie egzekucyjne. Kolejną umową z dnia 18 grudnia 1999 r. U. S. i R. S. darowali K. S. całą zabudowaną nieruchomość stanowiącą gospodarstwo rolne składającą się z działek nr 581/1, 675/4, 675/3. Umową z dnia 10 lutego 2000 r. (rep. A [...]) U. S. i R. S. sprzedali K. S. całą zabudowaną nieruchomość stanowiącą gospodarstwo rolne składającą się z działek nr 200/1, 205 oraz działki nr 195/1 - za cenę w kwocie 200 000 zł.

Część nieruchomości, których dotyczyła umowa sprzedaży z dnia 18 grudnia 1999 r. oraz wszystkie nieruchomości, których dotyczyła umowa sprzedaży z dnia 10 lutego 2000 r. zostały po zawarciu tych umów nabyte na rzecz osób trzecich, a powódka w chwili obecnej nie jest już wpisana do ksiąg wieczystych prowadzonych dla tych nieruchomości.

W dniu 29 grudnia 1999 r. kupująca udzieliła R. S. w formie aktu notarialnego pełnomocnictwa, o szerokim zakresie. Pełnomocnictwo odwołała w dniu 17 marca 2010 r.

Powódka (pозwana wzajemna) przejęła długi R. S.: 1/ w stosunku do Banku Spółdzielczego w kwocie 74 200 zł. - w dniu 1 stycznia 2000 r., 2/ w stosunku do Banku Spółdzielczego w kwocie 318 000 zł, w dniu 1 stycznia 2000 r., 3/ w stosunku do Banku Spółdzielczego w kwocie 47 600 zł. - w dniu 1 stycznia 2000 r., 4/ w stosunku do Banku Spółdzielczego w kwocie 101 250 zł - w dniu 1 stycznia 2000 r., 5/ w stosunku do Banku Spółdzielczego w kwocie 157 200 zł – w dniu 1 stycznia 2000 r., 6/ w stosunku do Banku Spółdzielczego w kwocie 43 700 zł - w dniu 1 stycznia 2000 r., 7/ w stosunku do Banku Spółdzielczego w kwocie 17 841,74 zł - w dniu 1 stycznia 2000 r.

Nadto K. T. przystąpiła do: 1/ długu R. S. w kwocie 456 344,41 zł. w stosunku do A. N. R., 2/ do długu R. S. w stosunku do M. sp. z o.o. i na jego zaspokojenie zapłaciła kwotę 60 000 zł. Ponadto zapłaciła dłużnikom R. S.: 1/ J. M., S. J. i M. P. kwotę 20 000 zł, 2/ U. S. kwotę 87 000 zł. K. T. zobowiązała się do zapłaty dłużnikom R. S. 1/ P.- L. sp. z o.o. - kwoty 105 840,80 zł, 2/ K. A. kwoty 33 753,81 zł. Natomiast R. S. przystąpił w dniu 23 stycznia 2003 r. do długu K. S. wobec N. P. sp. z o.o. w kwocie 48 000 zł.

Wyrokiem z dnia 2 października 2006 r. Sąd Rejonowy w M. uznał R. S. za winnego tego, że w dniu 18 grudnia 1999 r. w K. w warunkach grożącej niewypłacalności zbył swój majątek zagrożony zajęciem na rzecz córki K. S. czym udaremnił możliwość zaspokojenia wielu wierzycieli i wykonanie istniejących już prawomocnych orzeczeń, tj. za przestępstwo z art. 300 § w zw. z art. 300 § 2 i art. 300 § 3 w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wyrok w tym zakresie został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 września 2008 r.

Umowa z dnia 18 grudnia 1999 r. została uznana za bezskuteczną wobec K. A., J. M., S. J., M. P., M. sp. z o.o. w W.

K. T. w całości zaakceptowała propozycję R. S. Nie dała odczuć pozostałym członkom rodziny, że otrzymany majątek nie jest już ich. Z majątku tego korzystali nadal pozostali członkowie rodziny. Po unormowaniu sytuacji z wierzycielami przekazany K. T. majątek miał zostać rozdysponowany również z uwzględnieniem J. S. i A. S. J. S. jeszcze przed 1999 r. otrzymała od rodziców mieszkanie o pow. około 42 m² w M. Innego majątku od rodziców nie otrzymała. A. S. nie otrzymała od rodziców żadnego majątku.

Rozpoznający sprawę Sąd Apelacyjny zmodyfikował ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy. Co do podstawy prawnej Sąd II instancji wskazał, że art. 83 k.c. - który stanowi, że nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie dla pozorów - znajdzie tu zastosowanie jedynie do oświadczenia woli, którym powódka, umowami z dnia 18 grudnia 1999 r. i 10 lutego 2000 r., zobowiązała się do zapłaty na rzecz pozwanych ceny sprzedaży nieruchomości.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego z ustaleń faktycznych dokonanych przez sąd I instancji wynika, że strony były zgodne co do tego, iż powódka nie jest zobowiązana do zapłaty ceny. To postanowienie umowy jest bez wątpienia nieważne, jako dotknięte wadą pozorności. Nie były natomiast dotknięte wadą pozorności pozostałe postanowienia umowy, w tym te, które dotyczyły przeniesienia na powódkę własności nieruchomości. W dacie zawarcia umowy strony były zgodne co do tego, że własność nieruchomości ma przejść na powódkę. To, że pozwany liczył na to, że w przyszłości córka postąpi zgodnie z jego wolą i „podzieli majątek” w sposób, który zabezpieczy interesy pozostałych córek, nie należy do istoty przedmiotowych umów.

Nie jest rzeczą Sądu orzekającego ocena, czy doszło do skutecznego zaciągnięcia przez pozwaną zobowiązania cywilnoprawnego co do przyszłego podziału majątku, czy też było to jedynie zobowiązanie moralne. Na potrzeby rozpoznawanej sprawy istotne jest to, że wszystkie umawiające się strony działały z zamiarem przeniesienia własności nieruchomości na powódkę.

Wbrew argumentom podnoszonym w toku procesu przez pozwanych przedmiotowe umowy nie zostały zawarte w celu ukrycia umowy darowizny, co mogłoby prowadzić do ich bezwzględnej nieważności. Umowa darowizny jest czynnością prawną, na mocy której darczyńca zobowiązuje się do jednostronnego bezpłatnego świadczenia kosztem swojego majątku na rzecz obdarowanego, przy równoczesnym braku nałożenia na niego obowiązku świadczenia w zamian za uczynioną darowiznę. Korzyść osiągnana przez jedną stronę umowy nie znajduje odpowiednika po drugiej stronie. Świadczenie darczyńcy musi być subiektywnie i obiektywnie bezpłatne, tj. niezależne od uzyskania korzyści lub ekwiwalentu od obdarowanego. Czyniąc darowiznę, darczyńca realizuje zamiar przysporzenia obdarowanemu korzyści kosztem własnego majątku.

Okoliczności faktyczne ustalone w niniejszej sprawie zdecydowanie przeczą, by pozwani, przenosząc na powódkę własność nieruchomości działali *donandi causa*. Przedmiotowe umowy nie zmierzały do nieodpłatnego przysporzenia majątkowego na rzecz powódki. W zamian za przeniesienie na nią własności nieruchomości, powódka zobowiązała się do przejęcia, bądź też przystąpienia do długów pozwanego, jako dłużnik osobisty i zobowiązanie to wykonała. Czynność ta to umowa wzajemna, subiektywnie ekwiwalentna, zbliżona swoim charakterem do umowy sprzedaży.

Tego rodzaju rozporządzenie mieści się w granicach art. 353¹ k.c. (por. art. 523 k.c.). Przedmiotowa umowa nie może być uznana za czynność prawną dysymulowaną, w rozumieniu art. 83 § 1 k.c. Oświadczenia o zobowiązaniu się do przejęcia długów nie zostało ukryte, zostało złożone przez powódkę i odnotowane w treści aktu notarialnego przenoszącego własność nieruchomości. Brak podstaw, by przypisać temu oświadczeniu pozorność. Pozornością dotknięte było postanowienie o zapłacie ceny, które zostało zamieszczone w akcie notarialnym, najpewniej wyłącznie wskutek błędnej sugestii notariusza. Tym samym brak jest podstaw do uznania zaskarżonych umów za nieważne wskutek pozorności - na mocy art. 83 k.c.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego z ustalonego stanu faktycznego wynika bez żadnych wątpliwości, że przedmiotowe umowy sprzedaży i darowizny zostały

zawarte w celu uniemożliwienia, a co najmniej utrudnienia prowadzenia przeciwko R. S. egzekucji wierzytelności przysługującej wielu podmiotom. Powyższe zostało przesądzone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M., wydanym w sprawie [...]. Sąd Apelacyjny zgodzić się z Sądem Okręgowym, że taki cel - co do zasady - nie skutkuje nieważnością umów. Przepisy kodeksu cywilnego (art. 527 i nast. k.c.) przewidują bowiem sankcje za pokrzywdzenie wierzycieli wskutek dokonania rozporządzenia majątkiem przez dłużnika, nie w postaci nieważności bezwzględnej, lecz bezskuteczności względnej pokrzywdzonego wobec wierzyciela.

Oznacza to, że wierzyciel może zaspokoić swoją wierzytelność z przedmiotów rozporządzenia, mimo iż nie stanowi on już własności dłużnika. Dokonane przez Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne prowadzą do wniosku, że kwestionowane w niniejszym procesie umowy spełniają jedynie przesłankę bezskuteczności względnej, która Sąd może przesądzić konstytutywnym wyrokiem wydanym na podstawie art. 527 i nast. k.c.

W orzecznictwie wyrażono pogląd, że względ na ochronę interesów osób trzecich może uzasadniać uznanie czynności prawnej za nieważną z powodu jej sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 2 k.c.), za taką oceną muszą jednak przemawiać szczególne okoliczności, leżące poza zakresem i działaniem przepisów zarówno art. 527 i nast. k.c., jak i art. 59 k.c. Takie okoliczności nie zostały przez powodów wzajemnych wykazane w niniejszej sprawie.

W konsekwencji należy stwierdzić, że czynności prawne objęte aktami notarialnymi z dnia 18 grudnia 1999 r., jak też czynność prawna objęta aktem notarialnym z dnia 10 lutego 2000 r. nie są nieważne w całości i odniosły skutek w postaci przejścia prawa własności objętych umowami nieruchomości na powódkę.

W skardze kasacyjnej pozwani zarzucili naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 158 k.c. przez błędną jego wykładnię i zastosowanie polegającą na nieuzasadnionym przyjęciu przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym, że postanowienia umowne dotyczące zapłaty ceny dotknięte wadą pozorności nie skutkują nieważnością całej umowy, skoro oznaczenie ceny niewątpliwie jest elementem *essentialia negotii* umowy sprzedaży, przy czym nie została zachowana

wymagana forma przy składaniu samych tylko oświadczeń w ramach czynności ukrytej, bowiem niedopuszczalna jest sytuacja, w której czynność pozorna „służyć” będzie formą dla czynności dysymulowanej, przy nierozzerwalności elementu *essentialia negotii* - jakim jest cena nabycia - ekwiwalent za przeniesienie własności nieruchomości - na części, z których jedna zostaje uznana za ważą a druga za pozorną czyli nieważną,

b) art. 58 k.c. przez jego błędną wykładnię polegającą na niezastosowaniu ww. przepisu do ustalonego poprawnie w niniejszej sprawie stanu faktycznego, z którego wynika (za uzasadnieniem Sądu Apelacyjnego) bez żadnych wątpliwości, że przedmiotowe umowy sprzedaży i darowizny zostały zawarte w celu uniemożliwienia a co najmniej utrudnienia prowadzenia przeciwko R. S. egzekucji wierzytelności przysługującej wielu podmiotom co zostało przesądzone prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w M., wydanym w sprawie [...] i uznaniu w związku z tym, że takie działanie stanowiące samo w sobie realizację znamion przestępstwa, za które prawomocnie skazano nie powoduje nieważności zawartych umów jako sprzecznych z ustawą i zasadami współżycia społecznego w rozumieniu art. 58 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej nie zasługują na uwzględnienie. Jak wynika z ustaleń dokonanych przez Sąd Apelacyjny umowy zawarte w akcie notarialnym z dnia 18 grudnia 1999 r. zawierały postanowienia o zobowiązaniu się sprzedających do przeniesienia na powódkę (pозwaną wzajemna) własności i użytkowania wieczystego określonych w tym akcie nieruchomości, a także dwa zobowiązania kupującej dotyczące jej świadczenia wzajemnego. Po pierwsze, było to zobowiązanie do zapłaty ceny w określonej kwocie i czasie. Ponadto kupująca zobowiązała się do przejęcia długów sprzedającego oraz do przystąpienia do jego długów. W tej sytuacji, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny, kupująca zobowiązała się do spełnienia dwukrotnie świadczenia, które w ocenie stron miało stanowić jej świadczenie wzajemne. Jeżeli, jak wynika z niepodważonych skutecznie ustaleń Sądu Apelacyjnego, oświadczenie o przeniesieniu na kupującą własności i użytkowania wieczystego było złożone nie dla pozoru, ale w celu

ochrony majątku pozwanych (powodów wzajemnych) przed wierzycielami. Natomiast skoro w zamian kupująca zobowiązała się do przejęcia długów pozwanego związanych z prowadzoną przez niego działalnością i spłaciła te długi, to uznanie jej oświadczenia o zobowiązaniu się do zapłaty ceny za złożone dla pozoru nie prowadzi do konieczności, jak to sugerują skarżący, uznania za nieważną całą umowę.

Skoro bowiem w zamian za przeniesienie własności i użytkowania wieczystego określonych w umowie nieruchomości, powódka (pozwana) wzajemna zobowiązała się do przejęcia długów pozwanego (powoda wzajemnego) to nie ma przeszkód, aby umowę taką uznać za ważną. Sąd Apelacyjny określił ją jako umowę wzajemną, subiektywnie ekwiwalentną, zbliżoną swoim charakterem do umowy sprzedaży. Mając na względzie, że cenę w umowie sprzedaży, zgodnie z art. 536 § 1 k.c., można określić nawet poprzez wskazanie tylko podstaw do jej ustalenia, zawartą przez Strony umowę z dnia 18 grudnia 1999 r., należy uznać wprost za umowę sprzedaży. Zobowiązanie się przez kupującego do przejęcia określonych w umowie długów sprzedawcy stwarza dostateczne podstawy dla ustalenia ceny sprzedaży w rozumieniu art. 535 k.c. i 536 k.c. Brak wobec tego jakichkolwiek podstaw, aby w świetle art. 158 k.c. i art. 58 k.c., uznać za nieważną umowę z 18 grudnia 1999 r. tylko z tego powodu, że w umowie tej nie wskazano skutecznie ceny w określonej kwocie, a jedynie wskazano podstawy dla jej ustalenia poprzez zobowiązanie się kupującego do przejęcia długów sprzedawcy.

Z kolei nie zostały skutecznie podważone ustalenia Sądu Apelacyjnego, który uznał za pozorne oświadczenie woli powódki (pozwanej wzajemnej) o zapłacie ceny w określonej kwocie i w określonym czasie. Ustalenia te są logiczne i dobrze osadzone w ustalonym stanie faktycznym. Strony umowy z 19 grudnia 1999 r., szczególnie pozwani (powodowie wzajemni) byli żywotnie zainteresowani skutecznym przeniesieniem na powódkę (pozwaną wzajemną) własności i użytkowania wieczystego określonych w tej umowie nieruchomości. Chodziło o uniemożliwienie dostępu do tych nieruchomości wierzycielom pozwanego. Skoro zaś powódka (pozwana wzajemna) zobowiązała się do przejęcia długów pozwanego jako zapłaty za przeniesienie na nią własności i użytkowania wieczystego, to dodatkowe zobowiązanie do zapłaty określonej

kwotowo ceny miało charakter oświadczenia pozornego, które, jak to ustalił Sąd Apelacyjny, strony wprowadziły do umowy za namową notariusza, aby uczynić ją bardziej wiarygodną dla wierzycieli pozwanego. O pozorności tego oświadczenia świadczy także to, że kupująca zapłaciła za pozwanego długi i w ten sposób zapłaciła za nabyte nieruchomości. Domaganie się ponownej zapłaty nie ma wobec tego żadnego uzasadnienia z punktu widzenia ogólnych zasad słuszności jakie wyznaczają zasady obrotu nieruchomościami.

Nie zasługuje również na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 58 k.c. To, że prawomocnym wyrokiem karnym zostało przesądzone, że zawierane przez pozwanego R. S. umowy sprzedaży i darowizny zostały uznane za zawarte w celu uniemożliwienia a co najmniej utrudnienia prowadzenia przeciwko niemu egzekucji wierzytelności przysługujących wielu podmiotom, nie oznacza, że umowy te uznać należy za nieważne. Trafnie Sąd Apelacyjny podkreślił, że to, iż dokonanie czynności prawnych przez pozwanego R. S. zostało uznane za wyczerpujące znamiona przestępstwa, nie jest równoznaczne z uznaniem ich za nieważne w rozumieniu art. 58 k.c. Ocena tego, czy określona czynność prawna jest sprzeczna z ustawą w rozumieniu tego przepisu musi uwzględniać wymogi jakie ważności takiej czynności przewidują przepisy prawa cywilnego. Ze względu na konieczność ochrony interesów osób, których dotyczą skutki takich czynności prawo cywilne nie wiąże wprost skutku nieważności z faktem, że dokonanie określonej czynności prawnej jest traktowane z punktu widzenia przepisów karnych jako przestępstwo. W rozpoznawanej sprawie właściwym instrumentem, poprzez który wierzyciele mogą chronić swoje uzasadnione interesy jest skarga pauliańska określona w art. 527 i nast. k.c. a nie uznanie dokonanych przez pozwanego czynności za nieważne.

Mając na względzie, że zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej okazały się nieuzasadnione Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.

